

De krachten van het zuiden

Het medicijnwiel staat in vele culturen symbool voor het leven van de mens op aarde. Het is de cirkel met daarin de geestelijke paden die je naar het centrum leiden waar je jezelf als schepper aantreft. Alle leven leidt uiteindelijk naar dat middelpunt en iedereen moet hetzelfde pad lopen om daar te komen. Het leven vraagt je, als je in het zuiden staat, te creëren.

In het medicijnwiel van Sunbear liggen op de geestelijke paden, de spaken van het wiel, 12 verschillende stenen die alle een eigenschap zijn toegekend. Op het oostelijke pad liggen helderheid, inzicht en wijsheid, op het zuidelijke pad liggen de stenen vertrouwen, groei en liefde. In het zuiden staat de zon hoog aan de hemel, is het middag, hoogzomer, groei je op, leef je je gekte en stort je je vol liefde op het leven. Dat is de kracht van het zuiden. In het zuiden barst het leven uit zijn voegen. Het is de jeugd, waar je met al je kracht en met al je talent vorm geeft aan het leven. Het leven dat aan je voeten ligt en waar alles nog mogelijk is.

Zeven richtingen

Het medicijnwiel of levenswiel kent naast de vier windrichtingen ook de richtingen boven, beneden en het midden. Deze richtingen corresponderen met veel religieuze paden die zijn verbonden met het getal zeven. Onder het getal zeven komt alles tot rust. In de Kabbala is zeven het getal van de voltooiing, het centrum. De zeven richtingen zijn ook de verschillende uitingsvormen van God of 'Al Wat Is'. In het oosten kom je als uitingsvorm van God de kracht van het visioen, van optimisme, van creatie en van inspiratie tegen. Het oosten geeft je de helderheid van de ochtend, er totaal zijn. In het zuiden kijk je recht in het gezicht van Grote Schepper. Je beseft hier misschien voor het eerst dat je niet alleen bent, dat je deel uitmaakt van Alles Wat Bestaat, Alles Wat is Geweest en van Alles wat Nog Komt. Het zuiden is de richting van zachtaardigheid, van vertrouwen en van geloof. Het is de richting waar je je onschuld verliest en waar je afscheid neemt van het kindzijn.

Is er in het oosten steeds de mogelijkheid opnieuw te beginnen. In het zuiden krijg je de kans iedere dag te creëren, te scheppen en te geven van jouw kwaliteit, te geven van het beste in jou. In het zuiden neem je de verantwoordelijkheid voor je eigen leven op je. Je leert er je pad te lopen op een goede manier. Want iedere nieuwe dag is een dag om te leren hoe je kunt geven van je liefde. En als dat moeilijk is ga dan op moederaarde zitten en bedenk dat ze je iedere dag alles geeft wat je nodig hebt, zonder er iets voor terug te vragen. Alles wat je bezit komt van haar. Als je je afvraagt waar al die mensen zijn die jou geven wat je zo hard nodig hebt, weet dan dat dat de houding is van het gesloten hart. Dat is 'ik wil', in plaats van 'ik geef'. Het is de houding van het verwende kind, de houding van 'wat zit er voor mij in als ik dit of dat doe?' De houding van de calculerende spirituele zoeker.

Het is is misschien wel de moeilijkste opgave om vanuit de kracht van het open hart te leven. In de wereld om ons heen is alles erop gericht te nemen, zoveel mogelijk te vergaren, zonder acht te slaan op je medemens, op de aarde. Deze houding is uiteindelijk een doodlopende weg. In het zuiden wordt je uitgedaagd om te geven zonder de verwachting er iets voor terug te krijgen. Het zuiden vraagt je je slachtofferschap af te leggen om te gaan creëren.

Stromen

Over mijn zuiden heb ik lang gedaan. Slachtoffer zijn leg je niet zomaar naast je neer. Het duurde ook even voor ik doorhad dat ik alles moest omdraaien. Dat ik 180° moest draaien. Dat het niet de wereld is en de mensen die er wonen de schuld zijn van mijn ongeluk. Mijn ongeluk dat al die mensen ook allemaal op deze planeet wonen en de boel flink aan het verpesten zijn. Het duurde ook even om te begrijpen dat niet mijn ouders de schuld waren van mijn ongeluk bij hen geboren te worden. Dat ze me een valse start gaven door me naar de verkeerde scholen te sturen. Dat ik een vader had waar ik me niet aan kon stalen, omdat hij steeds wegliep als ik hem iets vroeg.

In het zuiden leerde ik me langzaam om te draaien en terug te kijken naar mijn ouders, naar vooral mijn vader die ik als jongen heb gemist. Ik kwam hem pas echt tegen in een familieopstelling waar ik de representant van mijn vader te lijf wilde gaan en twee volwassen kerels me moesten tegenhouden. Ik wist niet dat ik zo boos was. Ik moest het verder maar met mijn eigen vader uitzoeken, zei de therapeut. Dat ben ik gaan doen en langzaam kwam het besef – nu die pijnlijke plek open was gegaan – dat het vooral mijn stuk was wat ik wilde uitwerken. Dat mijn vader andere dingen had te doen. En dat ook mijn broers en zussen andere dingen in het leven hebben te doen. Dat het niet aan mij is daarover een oordeel te hebben. Het verlangen een gesprek van zoon tot vader te hebben kwam er. Een open gesprek over zijn leven en dat van mij.

Huurling

Over de wereld en haar bewoners schreef ik een bittere aanklacht. Het was destijds mijn enige uitweg. Er over schrijven en hopen dat ik daarmee de wereld kon laten weten hoe fout het allemaal is. Ik had het (autobiografische) verhaal de titel 'Huurling van de Goden' gegeven. Huurlingen doen alleen maar iets als ze er dik voor worden betaald. Ik wilde creëren en geven van wat ik in mijzelf vermoedde als een gave. Maar ik wilde er veel voor terug hebben. Dat is gelukt. Alleen niet op de manier die ik me had voorgesteld: het boek gepubliceerd en erkenning en veel aanzien. Nee, het bracht me bij het begin van nederig kunnen zijn. Ik ben door deze stappen te zetten er achter gekomen dat alles wat je creëert naar je terugkomt. Als je steeds iets van anderen verwacht dan kom je alleen maar mensen tegen die iets van jou willen. Als jij tegen de hele wereld bent is de hele wereld tegen jou. Mijn ogen gingen pas echt open toen ik met iemand kwam samen te werken die nog wat negatiever tegen de wereld en de mensheid aankeek dan ik al deed. Gelukkig was er een goede vriendin die mij wist te vertellen dat ik in een hele grote spiegel keek, als ik mijn ergernis daarover uitsprak. Dat was wel even slikken. Dat wel.

Uiteindelijk komt het er op neer dat je nooit iets of iemand de schuld kunt geven van wat je overkomt. Dat je daar zelf verantwoordelijk voor bent. En dat je altijd creëert wat je nodig hebt. Het valt alleen niet mee om die waarheid onder ogen te zien. Ik ben in het zuiden gaan inzien dat geven uiteindelijk duizend keer beter is dan één keer nemen. Als je neemt, en dat is iets anders dan krijgen, stopt alles bij jou. Als je geeft gaat het leven stromen, omdat je bij de ander iets teweeg brengt, die vervolgens ook iets kan gaan doen. Dat is het geheim van geven. Het is iets wat je iedere dag kunt oefenen, tot het vanzelf gaat. En op een dag ontdek je dat je leven is veranderd. Dat je omgeving is veranderd. Dat je schepper bent geworden, de schepper van je eigen leven.

Jos Kester
www.spiritcompany.org

Bronnen:
Dancing the Wheel, Sun Bear en anderen
Roy I. Wilson, Indiaanse medicijnwielen

Teachings from Black Bear